

POSTANOWIENIE

9 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 9 czerwca 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w P. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 26 stycznia 2024 r., X Ga 456/23 (X WSC 17/24),
wydanego w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko X. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.
o zapłatę,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego 1800 zł (jeden
tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu skargowym.**

UZASADNIENIE

Powód P. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
w P. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Poznaniu z 26 stycznia 2024 r. w sprawie przeciwko X. spółce
z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. o zapłatę.

Skarżący wskazał, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z przepisami
art. 123 § 1 pkt 1 i 2 k.c. w zw. z art. 458⁸ § 1 k.p.c. oraz z art 677 k.c. oraz że
wskutek jego wydania skarżący poniósł szkodę w wysokości nie niższej niż

46.768,49 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, uwzględniającym poglądy nauki prawa i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, przyjmuje się jednolicie, że wyrokiem niezgodnym z prawem - w rozumieniu art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17; z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 18/09 oraz z 5 września 2008 r., I CNP 27/08).

Niezgodność z prawem powodująca powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. Tę wykładnię podzielił Trybunał Konstytucyjny, orzekając w wyroku z 27 września 2012 r. (Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz.U.2012, poz.1104), że art. 424¹ § 1 k.p.c. rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, kiedy niezgodność ta jest oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W świetle przedstawionego stanowiska judykatury, bezprawność judykacyjną, o której mowa w przywołanym 424¹ § 1 k.p.c., należy zatem definiować w sposób autonomiczny, węższy od tradycyjnie rozumianej bezprawności w dziedzinie odpowiedzialności cywilnej, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości

sędziowskiej (zob. wyroki SN z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06; z 28 marca 2007 r., II CNP 124/06; z 14 kwietnia 2008 r., II BP 62/07; z 25 marca 2009 r., V CNP 93/08; z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08 oraz z 20 stycznia 2011 r., I BP 4/10).

Skarga ta, podobnie jak skarga kasacyjna, podlega wstępnej kontroli przewidzianej w art. 424⁹ k.p.c., której celem jest wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych, co do których na pierwszy rzut oka, bez konieczności wnikliwej analizy prawnej, widoczna jest perspektywa ich oddalenia.

Oczywista bezzasadność skargi w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c., zachodzi wówczas, gdy przywołane podstawy skargi już *prima facie* pokazują, że nie ma możliwości ich uwzględnienia, ponieważ nie miały miejsca, albo nie mogły mieć wpływu na treść orzeczenia. Ocena zasadności skargi polega niejako na antycypowaniu roli sądu, który orzekałby co do istoty sprawy z powództwa skarżącego o wynagrodzenie szkody wyrządzonej wydaniem prawomocnego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14). W sytuacji, gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika już, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, należy przyjąć, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. (zob. postanowienie SN z 9 stycznia 2014 r., I BP 10/13).

Analiza przedmiotowej skargi prowadzi do wniosku, że wykładnia zaprezentowana w zaskarżonym wyroku mieści się w granicach dopuszczalnej interpretacji i nie stanowi rażącego naruszenia prawa. Teza skarżącego, że niewniesienie apelacji jest równoznaczne z uznaniem żądań innych kwot, jest zaś nieuprawniona.

W tej sytuacji orzeczono jak w sentencji (art. 424⁹ k.p.c. i art. 108 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).

ag

[a.ł]